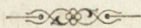
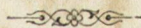

Тогай и веле лудо-то младо:
„Мори девойко, малка девойко!
Ясъ да си найдамъ солба босильокъ,
Билъ ъхъ позлатилъ отъ коренъ до върхъ.“

378.

Мерудо, Мерудо, ай златна Мерудо,
Богатско-но чедо, отъ бога-та къща,
Отъ голема рода, отъ мнозина браця!
Знаишъ, моме, знаишъ, знаишъ, паметувашъ,
Кога ми ти носехъ дребно-то оwoще,
Лещи и миндали и благи яболки,
Кисели калинки, и сухо-но грозие?“ —
„Знамъ, лудо, знамъ, нема що да чина,
Една майка имамъ, боли да ъхъ немамъ;
Она не ме пуца вонка да излезамъ,
Въ градина да влезамъ, китки да наберамъ,
Китки да наберамъ, глава да наредамъ,
На тебе да пуцамъ, любовъ да зафатамъ.“ —
„Мерудо, Мерудо, ти златна Мерудо!
И ясъ сумъ си така, како ти що велишъ;
Една майка имамъ, боли да ъхъ немамъ;
Она не ме пуца вонка да излезамъ,
На чешма да пойдамы, конь-о да напоямъ;
Ке ми нарѣчува, ке ми прерѣчува:
Дека да ъхъ видишъ тая вражка керка,
Отъ пѣтъ да сѣ тѣргнишъ, место да и чинешъ.“

379.

Маро, бѣла Маро, майчино кѣдино!
Седнала е Мара вонка затъ къща-та,
Въ мала-та градина, потъ бѣла-та лоза,
Риза везе Мара и урнекъ зафаща.
Тамъ дека си везе, и урнекъ зафаща
Ѣ долетали три бѣли гѣлѣби,
До три гѣлѣби, три сиви гумени,
И си застанале на бѣла-та лоза,
Съ криле затрепна'а цѣвт-отъ зарониле,
Цѣвт-отъ зарониле, риза напрашилe;